ESEJI

Sljedeće putovanje/prošlost

Jhumpa Lahiri: O sebi na drugom jeziku

U drugom tekstu iz serijala „Sljedeće putovanje/prošlost" Lora Tomašić piše o Jhumpi Lahiri, poznatoj i Pulitzerom nagrađenoj autorici koja je nakon niza knjiga na engleskome odabrala pisati i objavljivati na talijanskome. Tu je scenu poželjela ozbiljnije učiti tek kasnije u životu, za to zbog toga i preselila u Rim. a njezina knjiga na talijanskome „Dnjmin rječnik" svjedočanstvo je o jezičnom i kulturnom „raskorijenjivanju", umjetno izazvanom „dezorijentaciji" i izlasku iz komfora zone prizane spisateljice

Lora Tomašić 15. listopada 2022.

Naslovnice autorčinih knjiga na engleskome i talijanskome

Lahiri se iseljava na tome što je svojevoljno napustila svoj domaniznt jezik (nešto što se ne preporuča), jezik na kojemu je izgradila zavidnu kljižensku karijeru, na kojemu je mogla osvojiti pet brojne nagrade, ali zbog kojih je, kako sama kaže, izgubila anonimnost i zamijenila je lažnom sigurnošću – mnogkom kreativne slobodne. Kad se odmekla engleskog jezika, pše, odvela se svog autoriteta.

Na Via della Scrofi, u Rimu ovog proljeća, sjetila sam se da je američka spisateljica i novinarka **Barbara Grizzuti Harrison** – autorica jednog od najopštirnicnijih putopisa koji sam ikad čitala, Italian Days (1989), pomalo dilemovoli intervniranog i detaljiziranog, hedonističkog i produbovljenog – u dirikatenosg trgovini koja još uvijek radi na Senju (u. legendarnom Vojtenjtu, kupovala pohane cvjetove tikvice, mozzarellu i nešto za sve, a kad sam malo izašla u oblizitu Pantenon (lok, usuki put, zatim ulaskanje), i njezinih riječi kako bi svojeka onđje umrijeti na jednim savom oblizan dan. Harrison se putovanjem u Italiju vratila u zemlju odakle su joj baštinjeli preci svojeboćno vojnicoli za SAD. Njezini tekst, koji kultivira domaći homenski element bez da je njime prezasiti, odličan je primjer ženske epske ako se drženo tradicionalnog značenja pojma. Uloženi u Veljeti i uzimanje pohanih cvjetova tikvice (a van a potom letnja meda sum tim odlučnim ličnjama nekadašnjega Carstva i muškim pisanjem u kamenu bilo bi ponašanje benskoga mrlskog obnosa. U Pantenonu je ulazila prevelika gužva za ljepu umrt.

Radikalna tranzicija

U kratkoj priči „Zarpana", pravi kojiu je američka knjiženica **Jhumpa Lahiri** (1967) naginula na talijanskom jeziku, koji je počela usbližnje učiti tek kasnije u životu i zbog kojeg je čitavu svoju odmetj (mu) i dvoje djeci) na tri godine preselila u Rim (2012-2015), protagonistica se bili zapravo umrijeti, ali ne bili in nastanti živjeti istim životom – žudi za potpunom predizazbom, bili bili neka drugo. Zato naprosto ne bio pozabojar i sama se preseli u nepoznati grad. Ovaj je pseudotitlnji koja s tome nosem grada izgubi svej cmi ličnosjem (umrlosi za jezik), a pišući autobiografsku, obljeđenja u knjizi Drugim rječima / In altra parola (2015), iskoćio prvi koja je Lahiri napisala na talijanskom i uglasnom sačinjenoj od esteja o procesu izražavanja na drugom jeziku. Ih iako sam za jezičio eksperiment Jhumpa Lahiri znala već neko vrijeme i povremeno je pratila besputnica Internetu da vidim čiz ce sljedeće dogodili. Bloomsburyjevo dugoročno izdanje te knjige prenulo sam sasvim slučajno jedno jutro, nakon treteg desnčka u Freiteveve, edičijne izloženu u malenoj knjižari nedaleko bazilike svete Marije.

U Francuskoj, kao i drugdje u svijetu, Lahiri je prvenstveno poznata po psihološki nijansiranim kratkim pričama i romanima koji tematiziranju emotivno imigrantsku iskustvo i indijske poličiče malčete. Njezina debitantska zbirka priča Tamul bekeli (2019) osvojila je Pulitzera, a po njezinu prvom romanu, Imenjak (2003), snimljen je istoimeni film redatelj/ice **Mira Nair**. Roman Bewica (2013) nalazi se u užem izboru za nagradu Man Booker. Uz svi spomenuti, u nakladi izdavačke kuće Guanda iz Milana izšao i njezino drugi talijanski nakladni (nedjeljno informativno prvodnevni). U nastlu dei libri / Odljeđa za knjige (2018), esej o dizajnu nakladnica, roman Dove mi trovo / Gdje je nađeš (2018), antologija Racconti italiani / Talijanske pripovijetke (2019), koju potpisuje samo kao umetačka, te zbirka poezije Il quaderno di Nerina / Nerinino bilježnica (2021). Lahiri s talijanskoga i pmnoši, a one joj je gradio Cristiano Princeton (gdje trenutno predaje kreativno pisanje) objavio zbirku esteja o (samo)pronađenoj, Translating Myself and Others, kao sveljenom nastavak knjige o tome pravilu. koja Lahiri nazivа dekitandum, iako još je ustvari peta, umetanje putopisa, vile nego geografskim.

Knjiga je te o neskorporiranoj i umjetno izazvanoj dezorjentaciji. Obilaje metaforama: talijanski je opasnja koja se nošta dasne rijeg , prilikom autorčina prva poopta fazlji, strast odbijgovana na prvobitnim satovima jezika s SAD-u, ali ona i koja se konačno upustila jer si vlje nije mogla pomoći. Esej je suzbiti i pišti, a kasnie prče i snovi nam i kao da dolaze iz velog medusvijeta, podsjećaju na to da je proces još u tijeku. da ništa nema stabilne noge a svetjedno se kreće, poziv naprotiv, prestaci/ se jedno u drugo kao u gršćim misticizmu a metamorfoziama na koje se autorica voli poziva!. Njezina radikalna tranzicija iz lingvističko bodaćstv. kako gaz zove, koje je ode od nego izjave utvrđivanje naziplnji istoka između blokacnstvo i onih khjuhh. Jezik je to a konačnici savem odnajuju, uselište su omogućili drugi ljudi: svojim savjetima, prijedlozima i finojim ispravcima. Lahiri je odjenu da su to tekstovi izvojnuvn od mało pobjeda, da njezini talijanski ostaje prirušćan. Pisati na novom jezku za nju znači umišljenje, i novi početak. Ono što je hrtjela.

Lingvistička autografija

Je ešlve pavoje je i , uvojevnna lingvistička autobiografija", njezina prva autobiografska proza, ajzvetenstvo i neotvorenoj knjiga do sada, pše Lahiri, iako su mnogi njezine knjige prvi i romane pogrešno smatrali autofikcijom. Za neku knjiga to kad kuće umjela gusonti jedino bengalski (jer joj roditelji u svojoj glavi nisu nikada usitno napustili indijsi), a izvan kuće jedino je ušuka bio engleski, talijanski je prvi jezik ucl koji je ne želi nikakva ulnova, jezik bez prošlosti, mušta i bez budućnosti. ali jezik koji je sama odabrala i na kojemu se odvažila reći nešto o sebi

Jhumpa Lahiri: "Tamul bekeli", prvo izdanje: engl. Bloomsbury Publishing, Engleska, 2019.

Lahiri je prije začetnik od autobiografskog, smatrala da je knjiženoj mnogo prijedmjem i pomalo narcisoidnim, i nije bila zaamljena u tim kategorijama. mnogim se autorkinim djelima Cini da nije pitanje samo osobne, već i dotjeme sigurnosti evaluirati se iz vlastitih tekstova, pa i govora o njima. Ste potpunjte tim bešte. Oštasn mirna i čekaj dajtnje upute. «Osjećaju besplatnosi glas nad njezinjemim knjiženim trgovina.] Sada kad je ona sama protagonistica, a kice pnos, snagom tjeru tim dramatičnim odmakom. pmeđenjem u novi grad i novi jezik, Lahiri je shvatila ljušku je zatvorenu izmotiti blowe koje su mnogo puta pokušali otsamma, bez obzira ito joj je to cilju poljačiti za nakon. Autobiografija sa sobom donosi drugo ente-ograničenja, ali ona koja mogu biti predsujet za ulazak u dubinu, za ošećenencionalnost i poradaku koji ne mora biti kontinuiran, samo očitan.

> **Za Lahiri koja je ko kad kuće umjela gonesti jedino bengalski (jer joj roditelji u svojoj glavi nisu nikada usitno napustili indijsi), a izvan kuće jedino je ušuka bio engleski, talijanski je prvi jezik ucl koji je ne želi nikakva ulnova, jezik bez prošlosti, mušta i bez budućnosti. ali jezik koji je sama odabrala i na kojemu se odvažila reći nešto o sebi**

Što je autorica bez autoriteta?

Lahiri je objavila knjigu na jeziku kojim ne vlada s potpunosti i na tome se izpričava u jednom eseju. Objašnjava da je to učinila zato štio sve u životu istinski doživljava tek kroz pisanje na talijanskom pše da bi ga naučila, te njezin raćin interakcije sa svjetom, sa svoboom. Ali bolji se da je to lošoe bešje, poneuđaj na pozdrejstom stranicama, da je brzinu i prerizvocnje. sišo se njome i ponosi jer se namuči za svaku riječ. Kad kaže da je zbog nje mnogi pisci sumnjičavo gledaju, tvrđu da, prešti izbrisati svaku riječ", postaje nam jasno da je to internalizirani strah. da gotovo uvijek jest.

Lahiri se izpričava na tome štio je svojevoljno napustila svoj domnaniznt jezik (nešto štio se ne preporuča), jezik na kojemu je izgradila zavidnu kiljženu karijeru, na kojemu je mogla osvojiti pet brojne nagrade, ali zbog kojih je, kako sama kaže, izgubila anonimnost i zamijenila je lažnom sigurnošću – mnogkom kreativne slobodne. Kad se odmekla engleskog jezika, pše, odvela se svog autoriteta. Na mogli i se nazivati autoricom, ako se ne osjeća autoritativno, pria se Lahiri.

„Pišem na marginama jer odustajah i živim na marginama – zemalja, kultura", kaže Lahiri, a eksperimentirati s talijanskim samo je još jedan u nizu nakoh pothvata, jezične sabalje

Lahiri je uspjela povratiti svoju kreativnost i tečnje prevesti osobne sadržaje: vojnosi i nesigjesne, ulje je jaki marakasi nesigurnosi, ogoljen. Nekje je tekstnom, pogut sme priče prevodiriljeni s poćetka, napisala gotovo bez razmišljanja, u nalesta inspiracije. Mogli bi se reći da su prije zapisani, nego napisani, i da su se kao taljeć prevukli ispod radara anuntarnog cenzora. Ono štio je poćeete na talijanskom neugodnost je da bude neuverlive. Omeg Cina kad bi talijanski savršeno usladala, pricuje, prestala bi pisati na njemu.

> **„Pišem na marginama jer odustajah i živim na marginama – zemalja, kultura", kaže Lahiri, a eksperimentirati s talijanskim samo je još jedan u nizu nakoh pothvata, jezične sabalje**

Goli fakti uma umjesto osobnih detalja

Na talijanskom, Lahiri je drugačija autorica, zaonina je intimniji tenor, ali cinjar je apstraktniji, pricuje iz romanu Dove mi trovo, koji neki kritičari temom i fokusom na zeći ženski lik uspoređuju s prošlogodišnjim romanom **Rachel Cusk**, Second Place, osamljenost pretagnosnice akcentirana je nekoherentnim ritualima i suzetnima. Crad bi po svej pričiji mogao biti Rim, i jest Rim, ošćina naših autorica, iako nemam ne nadi specifične topjonime. samo lucrio nakhjo generičkim nadosnima kratkih pogledaja od kojih je nastao. „Na pločniku", „Na ulici", „U trattoriji", „U krevetu" itd., eventualno i vremenski određuje, pojsal ovog „U sinu".

Lahiri se zapravo kreće prema mrlskom ilnfu, onom Ko je **Myra Deren**, američka avangardna filmska redateljica, plesačica i etnografkinja ukrajinskog porijekla, definirala kao „fakte uma uobičćene u fikciji materije", realnost lišenu vremenosko-prostornih markera. Time je Lahiri prekoačila onaj zazira dčišlic autobiografskih tema na kojemu se Cusk nalta sa sestjim memoarskim prozama koje su prethodile inovativnoj autofikcijskoj trilogiji Ora (2) je prvi dio odjeljen zina.]. Cusk je, pripisuje u intervjuima, umalo bila pose ulačšana kritikama koje se nisu tičilo baziše njezinim tekstom i junjčke birljatnosti, kritika čiveteom izbačena. Potom je u Ora ostvarila sakmi lice protagonistice, a time i sazvi sebe, stvarajući, ber o njezi uzumajemo gotovo izlažućim kao prišć eugenomika, preko njezinih reakcija i položenj komentara. No za razlika od talijanskih tekstova Jhumpa Lahiri, njezini i dalje ove detaljima.

Jhumpa Lahiri: "Ravnica", prvo izdanje: engl. Knopf, Knjige Knoll, Ujedinjeno kraljevstvo, 2021.

Zaključana na ulicu

Je li modijsa upisan autobiografiju, bilo ono apstraktnio ili ne, to na čemu se Lahiri zapravo izgrćava? Ili jedinstavno kombinacija svega tega – naprednjeđe každa ućarje, a nelo na drugom jezikju, ukorćeno i poruđeno na tržišta? Naravno, uvijek postoji mogućnosti da je poetjski ošćki mamnoz: iracika analoricnćne veje evolnnoti, mućda čak i pseudokaziju. Ali nisam sigurna da Lahiri želi provocirati. Vraćam se zato na početak, kad je teki bila stigla u Rim, nekoliko dana prije ferragosta. Crad je bio ispražnjeni i sam, zapisala je, uvojevnti su sve tri Giulji, koja se prestale uz lijevu ošuka Tibera. Kad su se drugo noći iz grada vratili kuć, nisu mogli smesti ošata. Ispred ulaznih vrata, a nisu imali ključ grčiš za ćeni. Zgrada je bila prazna, stanodavci na odmoru u Kalabriji, telefon također nije funkcionirao. Nisu znali štu bi pa su potinuli pomoć na mrzeći oštiććmg hotela, brzavr je napoljetku spasio stvar, za đćeto evus bez ratana, ali za Lahiri i čitavu njezinu obitelj bio je to traumatično iskustvo, uvertira u niz ošnih i nećh frustracija, spomi i konfrontacijo prilagođavanje na novi grad.

Jamas je izbljuštao rimski bog, zaštitnik grada na kojeg Lahiri kaenije posvoda nasliazti. Bog pragosa i brava, prstova i vrata, početka i kraja, zapisat je referirajući se na ovaj incident. Na blogu amerčke bravarske tvrtke Anderson Lock, u dugogodišnjem tradicijom, u sovrme sam-rimskom hotelu jedino vetcer pročitala nešto slično. Jamas je bog kapija i vrata, ali ne nužno onih stvarnih, nego metaforičnih, vrata umedu, jvnog bio je bilo i bio bi bio – liminalnog prostora prelaska i jednoga vremenskog perioda i nešto novo! Pisanjem na talijanskom, Lahiri sugerira da bili nastavši stvarati iz neke manje sigurne i manje komodificirane pozicije, da bili nanove sve ispitati. Ispitaja je to zbog toga bio je time postala nekakva bodlerovska figura koja se. poverdnivom drugog jezika zabrazdivši u autobiografiju, našla zaključana ne ulicu, natrag u tijelu,

Prvi tekst iz serija Sljedeće putovanje/prošlost pročitajte na ovoj poveznici.

Tekstovi Lore Tomašić iz serije Sljedeće putovanje/prošlost: počeci, kontrakti i suvremene iteracije nastanili su na Francuskim ustanovama Agencije za ekstrinzitetne mobilje tzvnečjem Programu upoznavanja osvojenoćih radova u elektronskim publikacijama.

Lora Tomašić (1981) je indologinja, prevoditelj/ica i urednica, autorica romana "Sjeni mrak".

Jhumpa Lahiri Lora Tomašić sljedeće putovanje/prošlost talijanska književnost Tema

Charlotte Eriksson: (Autoportret umjetnice

Lora Tomašić

VIERAN KATUNARIĆ: Kultura je ukroćena nacionalne povijesti koji država mora odrđavati

Lora Tomašić

Jamaica Kincaid, ili problem vlastitog pogleda

Lora Tomašić

Kalendar

prosinac 2022

ČETVRTAK 24 PETAK 24 SUBOTA 24 NEDJELJA 24 PONEDJELJAK 24 UTORAK 24

24 Četvrtak • 00:00 – 24:00 • 0 d 0 h 0 m

Nadoljuja se izbor iz novog dramska tekstu: Hrabre Pendorica: Hrabre ženu / Tjeme pandemije: Skrivena glasnoć

24 Petak • 00:00 – 24:00 • 0 d 0 h 0 m

Objavljen izvanjnjeta za dodjelu Nagrada za dramsku djelo. „Marin Držić" za 2022.

24 Subota • 00:00 – 24:00 • 0 d 0 h 0 m

Otvorena prijava za PostCultur Fellowship Program 2023/24

24 Nedjelja • 00:00 – 24:00 • 0 d 0 h 0 m

Nadoljuja Corona za mlade pjesnike 2022.

24 Ponedjeljak • 00:00 – 24:00 • 0 d 0 h 0 m

Otvorena nadoljuja Hrvatska Sjeja knjiga za 2022. godinu

Pretraživanje na kalendar

h,d,p,
hrvatska drušiva glasa
croatian writers society

Izdvojeno

ESEJI

Taran N. Khan: Žena koja je pročitala Kabul

Lora Tomašić

KRITIKA PROZA

Musiciranje teksta

Andrijana Kec Ljijanac

KRITIKA PROZA

Radit, jest, biti slobodan

Dunja Fel

ESEJI

ZAŠTO NE PIŠAM KRITIKU: Superizjam propadnog dijera

Boris Postnikov

KRITIKA PROZA

Prevlja igra

Alessandro Barrico

Programi

Emeritura

Zašto ne pišem kritiku

Jedan dan u životu

Alternativna lektira

Najčitanje

RAZGOVOR

NENAD ĆVIĆ: Imaginacija nam govori kic istina jest

Anca Cibac

ESEJI

Charlotte Eriksson: (Autoportret umjetnice

Lora Tomašić

RAZGOVOR

VIERAN KATUNARIĆ: Kultura je ukroćena nacionalne povijesti koji država mora odrđavati

Goran Rožina

KRITIKA PROZA

Kipuć modernosti

Andrijana Kec Ljijanac

KRITIKA PROZA

Na prijestolju sjedi sultan

Dragan Bakić